

מאת יקרת השבת

יול ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניהק ירושלים ת"ו - בראשות הגאון רבי מנחם יאנוע שליט"א, תלמידו של מרן פוסק הדור בעל ה'שבט הלוי' זצוקלה"ה

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

חביבין דברי יתרו מדברי משה!?

מי מעזי להוכיח את משה!?

"ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב... וירא חתן משה... ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה, נבל תבל גם אתה גם העם הזה". משה רבנו מגיש את דברי יתרו לפני ה', וה' מצדיק את דבריו. ולכאורה הדבר פלא, שיתרו שהיה כמו לעז' ורק זה עתה חזר בתשובה, מעזי להוכיח את משה רבן של כל הנביאים הקדושים, ועוד שה' מצדיק את דבריו כנגד מעשי משה? ובפרט שיתרו היה מעז' לפרעה עצות היאך ושמיד את עמ"י ח"ו (כמבאר בזה"ק), ואיך אותו אחר מעז' קעת עצות לעמ"י!?

לחיבן נעלם תועז הראשי!?

אלא דהנה פרשי: "ויהי ממחרת", מוצאי יום הכפורים היה, לאחר ג' תינת הלוחות השניות. ויתרו התבונן והבין שמעשה העגל שגורם לשבירת הלוחות, נבע מכך שבארבעים יום שמשה שהה במום, לא היה לעמ"י עם מי להתיעז, וממי לקבל בהירות בדרך ה', ומה גם, שאף כאשר משה סמוך לעמ"י, היה קשה להם לקבל ממנו מחמת מעלתו הגדולה ורחוקו במדרגתו מהם. וע"י חסרונות אלו הטעו הערב רב את עמ"י והכשילום במעשה העגל.

רב אישי לכל אחד מישראל...

לכן יעז יתרו למשה, להעמיד משרי אלפים עד שרי עשרות, כדי שיהיה סמוך תמיד לכל אחד מישראל רב כשר והגון שילמדו דרך בעבודת ה'. והו שאמר יתרו: "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים כי בדבר אשר דו עליהם", שבשראה את עם הקדש ואת אהבת ה' אליהם, הנפרת בנפים שעשה להם, אמר: "עתה ידעתי" נאמנה שה' והעם אשר בחר בו, קדושים ושלמים באמת, ומעשה העגל לא נעשה אלא "בדבר אשר דו עליהם" - ע"י דוון לבם של הערב רב, שזממו בעצתם הרעה והכשילו בזה את ישראל.

ה' בורא את העולם בשפלות!?

ולמאן דאמר שמדבר בלוחות ראשונות, בכל זאת ה' שלח את יתרו שיוכיח את משה, כי אדם צריך לעבור השפלות בכדי לזכות לתורה. ואמנם משה

לא היה צריך להשפל, כי הוא כבר מעצמו ענו בשלמות, אבל עשה זאת ה' כדי ללמד אותנו לקח, שרק בשפלות זוכים לתורה. כמו שבבריאת העולם ה' אמר: "נעשה אדם בצלמנו", אע"פ שאינו צריך לעצת המלאכים, כדי ללמדנו שכל אדם יתיעז עם אחרים, ולא יתגאה לסמך רק על דעת עצמו.

והדברים קל וחמור, ומה משה שלא צריך לקבל מוסר מאף אדם, קבל מוסר מיתרו בהכנעה והלך לשאול את ה', והורה ה' לקבל את דבריו, א"כ כ"ש שעל כל אחד מעמנו לקבל מוסר מבנ"א, כי יתכן שדבריהם צודקים ואמתיים.

משה מלמד דעת ה', או מפשר מריבות?

עוד אפשר לפרש, שביון שמושה רבנו היה כל היום יושב ושופט את העם בין איש לרעהו על מריבות שיש ביניהם, כמ"ש: "כי יהיה להם דבר בא אלי ושפתי יבין איש ובין רעהו", ופרש הספורנו שהיו באים לפני משה על דבר ריב שביניהם. וכשראה זאת יתרו, אמר לפני משה: לא ראוי שהעם יבואו לפניך להשפט על מריבותיהם, כי ביון שהם עומדים ורבים זה עם זה מולק, הם נכשלים במה שאמרו חז"ל (סנהדרין צט:): כל המבזה חברו בפני ת"ח נקרא אפיקורס, וזה גורם ש'נבל תבל', הינו שתהיה מולול בעיניהם.

תדעומתו של המחנך בדיון...

כמאמר חז"ל (שם נב:): למה תלמיד חכם דומה לפני עם הארץ? בתחלה דומה לקיתון של זהב, ספר הימנו דומה לקיתון של כסף, נהנה ממנו דומה לקיתון של חרש, וביון שגשבר שוב אין לו תקנה.

הינו שבכל דין תורה לפעמים הפעל דין יוצא וזאי וזה נקרא 'נהנה ממנו' - שנהנה מהת"ח הדין שפסק למכותו, ולפעמים בעל הדין יוצא חיב, וזה נקרא 'ספר הימנו' - שהדין ספר בפסק הדין נגד אותו בעל הדין המחויב, ואז הוא מולול בדיון. וממילא "נבל... גם העם הזה", שביון שיוולולו ברבם מיד הם נובלים, ואין להם תקנה.

נמצא, שיתרו לא אמר את דבריו כדי להוכיח את משה ולמעט בכבודו ח"ו, אלא להפך כדי שישמר כבודו של משה בעיני העם.

תוכן הגליון

- א. חביבין דברי יתרו מדברי משה!?
- א. מתיקות הנסים - סיפור
- ב. מתיקות שיחי
- ב. אומנות מתוקה
- ב-ג. מיני מתיקה
- ג. מתיקות חכמת הפרצוף
- ג. מתיקות חכמת הצבעים
- ג. דם מתוק
- ד. מתיקות ההלכה
- ד. ציורים מתוקים

מתיקות הנסים

הגוי הצורך שהפיל עצמו בפה...

ברצוני לספר מעשה ונס שעשה הבורא עמדי:

מפאת דחק הפרנסה, הכרחתי לעסוק לפרנסתי בשעות הערב במאפית לחמים ועוגות. שם עבדתי, מצאתי לי חבר ירא שמים שעמו הייתי מדבר דברי חזק וירא"ש. כמו כן בעת הפנאי קימנו את העצה של 'דקת תפוח' שנקראתי בגליון 'מתיקות השבת', והיינו עושים יחד דקת הודאה ותפלה לבורא יתברך, וכן קבענו לעצמנו הספק בלמוד הנקרא בחדר צדדי שבמאפיה.

אחד העובדים הראשיים במאפיה, היה גוי מקני המעטים, שהיה מנבל את פיו בתדירות, ומכיון שאחד מתפקדיו היה להדליק את התנורים, כדי שלא יהיה פת משום פת פלטר, אותו גוי קנא בזכותו ביהודי, ונהג לבזותי בעת הדלקת התנורים, באמרו: מה אתה מרגיש את עצמך חשוב? אתה עבד שלי בוא תדליק את התנור מיד!...

החלטתי, ונגשתי יחד עם חברי היר"ש לבעל המאפיה, לשבנו בחדרו ואמרנו לו: הרי אתה ביהודי כשר, נזהר שלא לאכול ולא להאכיל יהודים מבשולי גויים ומפתם, אבל הרי כל מה שחז"ל אסרו עלינו את פתן יינן ושמןן ואת בשוליהם, לא אסרו זאת אלא כדי שלא נתקרב אליהם, ושלא יטמאו את אַזְנוֹנו ולבנו בטמאה הנוראה השוקנת בלבם הטמא, ועתה הגוי הזה שעובד פאן, אמנם אתה מונע ממנו להדליק את התנור, אבל עקר המכשול בעצמו קים פאן בעצומו, שהוא מנבל את פיו, ולבנו מצטמק מכך... בזה הוא בעצמו מדליק את התנור, והוא תנור הגיהנם שבפיו... אגא תפטר אותו מכאן!

לצערנו בעל המאפיה לא שת לבו לדברינו, ואמר: אני לא יותר צדיק מכל בעלי החניות שמעסיקים גויים, ואינני מפטר אותו, שכן הוא עובד בתשלום מועט. נסינו שוב לומר לו שהקסם זה לא כל החיים, ויש דברים יותר חשובים ממנו, והוא התורה הקדושה והשקפתה, ואמרנו לו: בודאי אם תדאג לרוחניותי הוא לא תפסיד, וה' ישלח לך שפע גדול! אבל לצערנו דברנו נפלו על אזנים ערלות.

בשבע לאחר מכן, ובשתי בעת פנאי עם ידידי ולמדנו נקרא עבדך וזה ע"פ הסדר שקבענו, והגענו לסוגיית פתן יינן ושמןן (ו.א.) ובעמק עיון פסגיא התברר לנו גם הספקה שיש בקרבה לגוי, שהגוי מלמד הוא במדת הרציחה, שעל כן אסרו חז"ל להסתפר אצלו, שמא יהרגנו בסכין שבידו (ו.א.).

ממש בתם למודינו, בשראה אותנו אותו גוי יוצאים

המסך המעשה בעמוד ד'

רבונו של עולם, רחם עלינו וזכנו לשים עלינו רב תלמיד חכם צדיק, שנקבל את עצמו וגלך בדרך אשר ירננו, שזו העצה שיעין יתרו לעם ישראל - שישמו עליהם שרי אלקים ואף שרי עשרות, כי רק על ידי שיש לאדם יראה מרב שעל גפיו, יוכל לתקן את מדותיו ודרכיו. ויתרו שהיה בעל מדות רעות לשעבר, ועין לישראל שעי' רב הגון ונצלו מהערב רב שבחוקם שלא ישפיעו עליהם מדות רעות, כמו שרואים שבשלא היה משה ביניהם החטאו הערב רב את ישראל בעגל.

אנא ה' ופני למדת הענוה והשפלות, שרק על ידי זוכה אדם שהתורה מתקנים בו, שעל פני הבאת את יתרו שיזכיר את משה וישפילו באומרו לו: "נבל תבל גם אתה גם העם הזה", כי אע"פ שמשנה היה ענו מכל האדם, אבל רצית ללמדנו שאי אפשר לזכות לבתרה של תורה בלי ביונות המביאות לידי ענוה ושפלות.

זכנו להתייעץ תמיד עם בני אדם על מעשינו, ולא נסמך על דעתנו בלבד, כמו שלמדנו מכך שהורית למשה גדול האמה הקדושה לקבל את עצת יתרו, שהיה בעברו כמורש לעבודה זרה, ללמדנו שצריך לקבל עצת הוולת. וקד למהררנו גם בכריאת העולם שהתייעצת בכיכול עם המלאכים, ואמרתי: "עשה אדם בצלמנו", ללמדנו להתייעץ עם הוולת, ושלא תגאה האדם ויסמך רק על דעתו.

אנא מלך רחמן, זכנו שתוררתי הקדושה תהיה אומנותנו בעולם הזה ובעולם הבא, ואם יצטרך איה בר ישראל לעסק במשא ומתן, שמור אותו שלא יתעסק עם גוים או במקומות הממעיטים ממנו יראת שמים, ויעסק רק במקלכות קדושות. ובכל מלאכה שיתעסק - יתעסק בה בקדשה לשם שמים, ויכונן בעת מלאכתו להיטיב לבדו, ויזכר בעת מלאכתו שמקלית בריאת האדם היא לעסק בתורה ובמצות ולקיים, ויכסוף מתי אבוא לבית המדרש ואראה פני אלקים, ובכל עת פנאי יעסק בתורה ובתפלה.

אבי שבשמים, זכנו לקום עצת יתרו שיעין לעם ישראל לעסק בממילות חסדים ובקור חולים, לקבור מתים ולהתנהג לפנים משורת הדין, שעל ידי זה לא יבואו ישראל לידי מצה ומריבה, ולא יצטרכו לבוא לדין לפני הרענים מהבקר עד הערב.

ואנמל תמיד חסדים טובים לוולת, ואקים מצות בקור חולים, ואודה לך שרגלי בריאות ואני יכול לקום "הדרך ילכו בה", וללכת בדרךים ברגלי ללא צורך לעזרת בשר ודם. ואלמד את החולה להודות על הבריאות שהיתה לו עד היום, ועל ידי זה יתרפא ממחלתו. ואנמל חסד של אמת עם המתים, וקד אזור מאן באתי ולאן אני הולך, ואנמל ממחלות ומריבות.

זכנו להתנהג עם חברנו תמיד לפנים משורת הדין, ונותר לוולת על ממונו ועל כבודנו, ועל ידי זה תתנהג אף אתה עמו לפני משורת הדין ותמטי אחריתנו מראשתנו.

מלכי ואלהי, זכנו ברחמיך לקום את מצותיך בשמחה ובאהבה ועם כל המדות הטובות השייכים לכל מצוה, כדי שאהבה לעולם תהא מלא חיות ושמחה וגולה בה. ולא אעשה מצוותי בעצבות ותשכחת הלב, כדי שלא אנהל עולם הקא עצוב ובלש הדומה לבי הולול המתקנמת ללא תומרת וללא רחמים, ועם מאכלים טפלים ללא טעם וריח חלילה.

משה רבנו מלמד אומנות... "והוהרתה אתהם את החקים ואת התורות", והוהרת הינו שתלמדם תורה, ומהתורה יבואו לידי והירות. ומהי והירות? "והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו". ופרשו בגמ' (ב"מ ס"ו): "והודעת להם" זה בית חיהם, ופרשי' תלמידם אומנות לעסק בה בביתם, כדי שתהיה פרנסתם מצויה להם, ולא יהיו תאבים לממון.

מדוע רק יתרו וכול ילעין? ועוד שתהיה להם אומנות בביתם, כדי שלא יצטרכו להתעסק עם הגוים במשא ומתן, ולא ילמרו מהגוים מדות רעות. ודוקא יתרו וכול ילעין זאת, כי הוא היה בין הגוים ובית פרעה, ורק הוא יודע את גדל הספנה שיש בהתחברות לגוים המשחיתים, ולכן זכה שהפרשה נקראת על שמו.

עבודה של גמילות חסדים... וזה יסוד לכל בר ישראל, להשמר מלעסק במשא ומתן עם גוים, או במקומות של חסר צניעות ויראת שמים, אלא אם נזקק לעסק לפרנסתו יתעסק במקלכות קודש, כגון כתיבת סת"ם או מעשי חסד. ובכל מלאכה שיעסק, יכונן לשם המצוה שבדבר, להיטיב לבדו ולגמול עמהם חסדים, ויהיה משאו ומתנו בנחת עם הבריות ובאמנה. ויהיה שלא ישקע ראשו ורבו בעסקים, אלא יזכור שאנו לעולם רק בשביל תורה ותפלה ומצות, ולא בשביל לצבר הון.

לעשות אומנות בקדשה... והו שלמדנו יתרו: "והודעת להם" זה בית חיהם, שילמד כל אחר את בניו את הדעת היחד להתעסק באומנות בקדשה, אם

נזקק לזה. ואין לך אומנות גדולה ורחוה אלא להכיר את ה', שגם בשאדם עוסק במשא ומתן לפרנסתו, יזכור בכל עת את ה' ויכסוף וישתוקק מתי יגיע העת בה יעסק בתורה, וכשמגיע זה העת ישליך את כל עסקיו, ורוץ לביהמ"ד בחשק ובשמחה גדולה, לעסק בתקלית שתרויה לו פאמת לנצח ולא רוח רגעי כממון.

פריצת דרך למניעת גיטין... "את הדרך" זו גמילות חסדים. יתרו מיניע למושה ללמד את עם ישראל לגמל חסד זה עם זה, כי הסבה שבאים בנ"א למושה עם מחלוקות ומריבות ובאים לידי גיטין, משום שאין בהם מדת התורה והחסד, וכשהיו בעלי חסד ויחווה זה לזה על רכושם ועל כבודם, לא יבואו לידי מחלוקות וגיטין.

התועלת שבבקור חולים! ואם זה לא עוזר ועדין לא מותרים זה לזה, אז יועיל להם מה שתלמדם "את הדרך ילכו בה", וילכו זה בקור חולים, הינו שיבקרו חולים ויזכרו שסופו של אדם שבא לבית החולים כמקרה או במאור רח"ל. וא"כ מה לו לאדם לבוא לידי מצה ומריבה על שמעטו בכבודו ולא קמנו את מוציא פיו וכדומה.

ובקור חולים נלמד מהמלים "ילכו בה", ללמדנו שבשאדם מבקר חולה, יתבונן בחסד שהוא עצמו יכול ללכת ברגליו, ושלא נדבק בו וירוסים שמסתובבים באויר שנוצרים ממחלוקות ומדות רעות. וילמד את החולה להודות לה' על הבריאות שהיתה לו עד היום.

"בה" זו קבורה, שבשאדם מבקר חולה הוא נשפל עי' בקרמ אדם החולה הוא אחיו או בנו ח"ו, ומכך הוא נזכר מאן באת ולאן אתה הולך.

וכו' שהעמיד על העם, היו מלמדים את העם את חכמת הפרצוף, כקד שלמדום לראות כל אחד את חברו כעין טובה ולהכיר רק בטוב שבחברו.

התלמיד נתן יתרו מרבו? ובשמשו הסתפל בפני כל בר ישראל, היה מבחין בקשויים שיש לו, והיה מסניו להצליח למלאות את תפקידו כזה העולם, ובעצה זו יעין יתרו לעמ"י שתי יסודות: בעצמו שמשוה יהיה "לעם מול האלקים" יעין בזה על 'עשה לך רב', שאדם צריך לשים על עצמו ת"ח, ויקבל עצתו ולא יסור מהדבר אשר יורהו ימין ושמאל. ובמה שיעין להעמיד משרי אלקים עד שרי עשרות, כזה מנחת העצה יקנה לך חבר' שראוי שהיה לאדם חבר טוב, שעל ידו יתעלה בתורה ויראת שמים, כי עד היום היה לעמ"י את משה רבם, וכעת יעין יתרו שכל אחד יקח לעצמו 'תלמיד חבר' - 'תלמיד' הגון של משה שיהיה לו לחבר, כי ישנם דברים שאדם לא יכול לקבל מפי רבו אלא עי' תלמיד.

לעשות דין לעצמו... ואת המעשה זה הדין, "אשר יעשו" זו לפני משורת הדין, פרושי, שבאשר אדם צריך להגיע לדין, או לא חביבים לעשות דין תורה ולהגיע לבית הדין, אלא צריך להפשיר ולעשות לפני משורת הדין, ולא צריך שהרב יעשה פשרה, אלא הוא עצמו יעשה את הפשרה - לפני שורת הדין, לפני שמוניע לב"ד לדין תורה. וזוהי מדת הותור שאע"פ שצד הדין נידו לתבע את חברו ולהכריע בדין, ויתר לו.

התפלין נקראים קד מלשון תפלה, וכן בשאדם זוכה להתבונן, כי התפלין הם כנגד הדם שמורים דמו עולה לפני ומודק עי', עי' התפלין השחורות על הדם כי הביונות משפלים את רוחו האדם שבגופנו, שהרי שחור אדם הגבורה של האדם, והוא נעשה הוא אלא שלקה (נה"כ), ובעת הנחת התפלין יש לבון תפילת הודאה לה' על הדם שמפעיל את גופנו, ועל ידו אנו מקימים מצות חסד ושאר מצות ומדות טובות, התפלין.

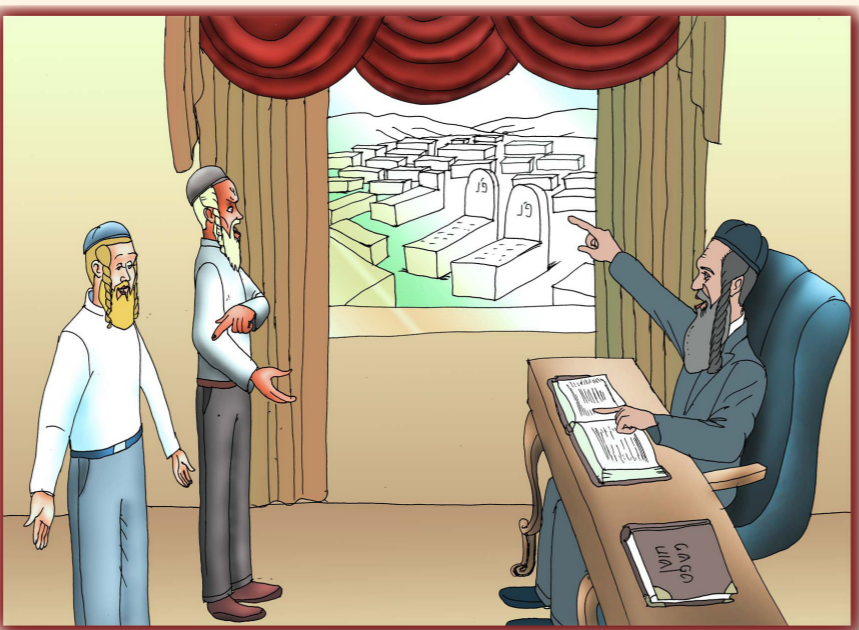
מדוע אותיות התורה שחורות? אם אדם כתב תפלין באותיות של זהב, הרי אלו יגנו, מפני שהתורה מתקמת רק במי שמשפיל עצמו, לכן צריך לכתב אותה ואת התפלין בדין, שזהו דבר זול ושל, ונכתבים על גבי עור הבמה, כי הבמה נוצרת מהאדמה וגדלה על ידי עשב האדמה, להזכיר לאדם את שפלותו שבא מן האדמה וסופו לשוב לאדמה, ולכן בספר התורה אין שום צבע נאה אלא הכל כתוב שחור על גבי לבן.

צבעי המצוות! אכל בשאר המצות יש גוני צבעים, כמו בד' מינים שבסוכה והתכלת שבציצית, ולשטית הרמב"ם וכן פסקו בח"כ והבית יוסף; אם כן הציצית הוא צבעוני, יש לעשות את הציצית צבעונית כצבע הצנה, כי המצות מלמדות ומעוררות להתבונן בפלאי וחסדי ה' הנפלאים בחן הצבעים הנפלאים.

מיני מתיקה

ואם השכנים רבים ובאים לדין תורה, הדין צריך להזכיר להם את יום המיתה, כמו שלמד יתרו "הדרך ילכו בה", זו קבורה, כדי שיזכרו שאין מה לריב בעולם עראי וחולף.

ומכלל הן אתה שומע לאו, שדרך המחלוקות והצרות עין המביאה מריבות בין השכנים, היא הדרך אשר לא ילכו בה. ודרך נעה שבזאת דומה לפרחים בעוירים הנובלים ומזיקים לבריית, ועל דרכים רעים כאלו אמר יתרו: "נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך", הינו שדיני התורה הנובעים ממחלוקות, הם נובעות ממדות שנקבלו ונפסדו בעם, ובין שקה, העומדים לדין לפני משה ורואים את שפלותו שהוא מנבל עצמו על דברי תורה, הם מזולזלים בו מגאונתם, ובקשר מי שצא חוב בדין נעשה שונא לדין, וזהו "נבל תבל" הינו בעיניהם. הפורחים ומרפאים ומחזקים בנ"א, ולא לפרחים הנובלים...

ואם לא מותרים זה לזה, אזי עצתם שילכו לבקר חולים, ויבחינו בחסד בריאות גופם ויודו על כך לה', ומשמתם ימנעו מלריב, ואם גם עי' מצוה זו לא הפסיקו לריב, ילכו לבקר מתים, שעי' זכרו מאן באת ולאן אתה הולך, ויבינו שאין לאדם זכות לריב עם חברו! וזוהי "הדרך ילכו בה" - הדרך העולה בית אל שבה יעין יתרו

מתיקות ההלכה!

הרבה, ומספרים על ידה את חסדי ה' ביציאת מצרים וכו' ובאים על ידה לידי אהבת ה'.

וכן מצות נשואין שהיא מצות פרו ורבו, היא לכאורה מצוה גשמית, ואדם יכול לחשב שמא עדיף רק להשאיר רוק וללמד תורה, אבל ה' אומר שזה לא טוב: "לא טוב היות האדם לבדו", כי במצוה זו יש רוחניות גדולה, שע"י שאדם נושא אשה ומביא בנים, הוא מתנסה בעבודת המדות להיות ארך רוח שפל וסבלן עם בני ביתו.

ש"י עולמות של מדות לכל מצוה...

ובשמים יש היכל של תורה, היכל של תפלה והיכל לכל מצוה ומצוה, ויש שיזכו בכל היכל לש"י עולמות, הינו שישירו בכל היכל המדות הטובות שעמקו עשה את אותה המצוה, כגון מדת השמחה, והצדיק מצביע באצבעו ואומר השמחה הזו שיכת למה שלמדנו כאן והיא קשורה למצוה זו, וכן בותיה באהבת ויראת ה'.

וזה שאמרנו (כ"ב עה) כל אחד נבנה מחפתו של חברו, כי אחד יש לו מצות תפלין ומצוה פניני עצמים, וחברו יש לו תפלין ומצוה עם שמחה וותור ושאר מדות טובות, כי בכל מצוה שייכים מלא מדות, וכגון שבמחנה שייכת מדת הנקמה בגוים, כמו שרואים אצל אונקלוס הגר (ע"י יא.), שבשעה שבאו הגוים בשליחות הקיסר להרחיקו מהו, נקם אונקלוס פקיסר דרך המצוה, בכך שעל ידה גיר את שליחיו הללו.

ומצוה, כי אם אדם מקים מצות ב"ב, או הגם שייקה לעוה"ב, אבל העוה"ב שלו יהיה יבש שאין בו שום טעם, כחנה ללא תומרת ללא רקודים וללא טעם באכל הכל מפל בלי טעם וריח! שבראי זוהי מרירות גדולה, ואלו כשעושה את המצות בשמחה, וזכה לעולמות שמחים שישמח שם בה, ויזכה לשבת במחול שעושה ה' לצדיקים בנן עדן, וכל אחד מורה באצבעו ואומר "זה ה' קוינו לו".

מקומים מצות אתרוג בשמים?

ומלבד המחול הזה, וזכים הצדיקים בעוה"ב לשבת ולעסק בתורה, כי לומדים שם על מצות אתרוג ועל שאר המצות, אע"פ שאין בשמים אתרוג, כי בכל מצוה יש את הנשמה שלה, והיא הנאמנות לה' שהיא מביאה. שע"כ בעת שעלה משה למרום, רצו המלאכים את התורה לעצמם, אע"פ שאין אצלם עור בהמה לכתב עליו תפלין ולא צמר בהמה לקום בו מצות ציצית, ולא שום דבר גשמי לקום בו את שאר המצות, בכל זאת רצו את התורה כי לכל המצות יש רוחניות.

היאך המצות נצחיים בשמים?

כגון: הנצחיות של מצות האתרוג היא ההוראה לה' על פרי זה, וההוראה על כל הפרות דרך נענוע פרי זה. הנצחיות של מצות החרדים היא ההכרת הטוב על הנשימות, שנקרים בחסד זה ע"י הריח הטוב שבהרסים. וכן נצחיות מצות המצה היא מה שעונין עליה דברים

כל אות בתפלין צריכה להיות מקפת בגויל, ולא תהיה דבוקה לאות אחרת. כי כל אות רומזת ליהודי, וכל יהודי יש לו את המקום שלו בעולם, וצריך להזהר שלא להכנס לגבולו. ויש בזה משום 'התנאה לפניו במצות', שפירושו שיהיה לב האדם נאה עם מדות טובות לפני ה', וגם שיקים את המצות בדברים נאים, אתרוג נאה, שופר נאה, ציצית נאה ובהמה משבחת לקרנן, כדי למצא חן בעיני ה', בתלמיד שמביא לרבו כלי נאה כדי למצא חן בעיניו, כדרך שנהגו בשמואל הנביא, כדי שע"ז רבו יאיר לו פנים וילמדו תורה, כך מביאים לפני ה' מצות נאות כדי למצא חן בעיניו.

ועוד שצריך להתנאות לפני ה' במצות ההכרת הטוב לה' שברא לנו אברים נאים שאינם עקומים ושבורים, וברא לנו לב שלם ללא שום חור ח"ו.

נוי חיצוני מראה על הפנימיות...

ועקר הנוי של המצוה היא, שהיא נעשית עם לב נאמן לה' ועם הכרת הטוב עמוקה אליו ותבירה, והוא הענין לקום את המצות בשפתינו וביהמותם הם יהיו נאים, כי אע"פ שאין זה העקר, אבל בזה הוא מנהל מפתח ומכסה מפתחים, שע"י שנעקר המצוה הנאה בידו, מתברר שמכסה בלבו הרבה נאמנות לה'.

התנה ללא רקודים...

יכמו כן עם מדת השמחה, שיש לצרפה לעשית כל מצוה

ציונים מתוקים!

אמרו חז"ל: "ואין צור באלקינו" - אין ציר באלוקינו, שצור צורה בתוך צורה ומטיל בה רוח ונשמה קרבים ובני מעים, וכיון שראוי לנו להדמות ליוצרגנו, כמאמרם 'מה הוא רחום אף אתה יהיה רחום' וכו', לכן על כל אחד לציר למוכה את בני ביתו, בכך שילמדם "את הדרך אשר ילכו בה", להטיב את מדותיהם, ולהתנהג בדרך ישרים, ויטיל בהם רוח זכה ומטובה של עין טובה ולב טוב.

בשורה משמחת!

הננו להודיע כי נפתחה ההרשמה לשיבתנו לשנת הלימודים תשע"ט הבעל"ט לפרטים והרשמה: 0504177321

זה הזמן להגדיל תורה!

הדפסת ספרים וחברות (קונטרסים) בכריכה (רכה הדבקה) ובכריכת סיכות בהדפסה ציבעונית ושחור לבן בכמויות קטנות ו גדולות, מינימום 50 י"ח • מודעות רחוב עד חצי גיליון • עלונים חברות ופרשות שבוט בצבע

במחירים שאסור לפרסם בקשו הצעת מחיר עוד היום מכשור חדיש!

משלוחים לכל חלקי הארץ!!! דפוס תמר 053-3133366 0571010@gmail.com

המשך מתיקות הניסים מעמוד א'

ראש האדם שיצא.

ואז תוף כדי למודינו, הרגשתי צורך לצאת לבית הפסא. הודותי ללכת, ובדרכי הבחנתי באותה פלטה שעומדת באפן המספן מאד את מי שיצא...

כיון שידעתי שבעל הבית בפנים, הרמתי את קולי וקראתי 'בעל הבית! תזהר לא לפתח את הדלת זוהי סכנה!', מה קרה? הוא שאל בבחילה, ספרתי לו על פלטת הברזל המנחת על הדלת, ושאלי איתו איך זה הגיע לכאן? הוא לא ידע... קראתי לחברי ויחד הוזנו את הפלטה הצדה.

בעל הבית יצא וברך במצלמות מי עשה זאת, וגלה שזה אותו גוי מידעני. מי זה הוא אמר לו בתקיפות: למה עשית את זה? והגוי מבחלתו ענה בפסיל, שעשה זאת כי חשב שאנחנו בחדר...

באותו רגע בעל הבית אמר לו לעזוב את כל הכלים שבידו ולהסתלק מיד מהמקום, ולא לשוב הנח.

שלשום ביום שלישי, יצאתי בשעת ליל מאחרת מהמאפייה לכיוון תחנת האוטובוס שנמצאת על הכביש הראשי סמוך לחרשת עצים. לאחר דקה שאני יושב בתחנה, אני שומע פסיעות מאחורי, כיון שהדבר לא מצוי ישנם אנשים פסיביה בשעות כאלו. הסתובבתי מיד לכראות מי הוא זה, ואז נבהלתי מאד בראותי את אותו גוי רשע הולך לעברי עם מוט ברזל בידו, וכשראה שהבחנתי בו החל לחייש את פסיעותיו ולרוץ לעברי, כשהוא זועק אימים כנקמה על שבגללי הוא פוטר מעבודתו.

בבהלה גדולה החלתי לרוץ במהירות עצומה, והוא רץ אחריי וזועק זעקות אימים, אבל בחסד ה' הוא לא השיג אותי, ובראותו שאני מתרחק ממנו, השליך את מוט הברזל לכיווני בעצמה חזקה והמוט פגע בידי.

עם יד באובה מאד המשכתי לרוץ עד שהגעתי סמוך לבית שהמצוה שבתחתי העידה לי שהוא בית יהודי. הסתובבתי לאחור וראיתי שהגוי כבר לא רואה אותי, דפקתי בדלת ובקשתי אם אפשר להכנס לשתות משהו, בעל הבית היה אדם ירא שמים בעל לב טוב והכניס אותי בשמחה.

ספרתי לו את אשר ארע לי ועל הפאבים הנוראים שבידי, מיד הוא הזמין 'הצל' שהגיעה תוך דקות אחדות. בבית החולים הרופא הודיע לי שבגס גמור יש לי רק שבר ביד, בעוד שהמארע היה יכול לחזיק ליד נזק תמידי, וכמוכן אם המוט היה פוגע בראשי הייתה זו סכנת חיים ח"ו.

בחסד ה' נודע לי היום (יום ה') כי הגוי השלך לבית המעצר לתקופה ארוכה. פני הקו פנו... וליהודים יהיה אורה ושמחה.

ש.א.ג. וירושלים

מחדרניו בשמחה ומאור פנים זה לזה, קנא בנו קנאה נוראה, והחל לחרף ולגדף אותנו, והגדיל לעשות שאים עלינו בשפיכות דמים אם נמשיך 'לבטל את הזמן'.

הוא גם הלך מיד לבעל הבית, והלשין עלינו שאנו לומדים בזמן העבודה, בעוד שאנו נזהרנו מאד שלא לפגע בכל בשעות העבודה, ומאז דבר חזר ונשנה על עצמו כשפעמים רבות הוא מאים על חיינו בכל מיני צורות ולשונות, ומביא דפתנו יעה לבעל הבית.

יום אחד, הפסדתי את האוטובוס חזר, ונאלצתי להשאר לישון במאפייה. בשעה שלוש לפנות בקר, אני שומע דפיקות חזקות ומבהילות בדלת, קמתי בפחד וירעדתי, הסתכלתי בקוקער וראיתי את אותו גוי שעומד שם, ומוט ברזל בידו, וכשהוא הבחין שהסתכלתי בקוקער, החל לאים עלי שהוא עומד לעשות בי שפטים, וצוה עלי לפתח מיד את הדלת.

כי קשהתברר לי בערב שהפסדתי את האוטובוס, הודעתי בפלפון לבעל המאפייה, כי אאלץ לישון במקל, ואותו גוי שמע את שיחת הטלפון, וכעת הוא הפתיע אותי, ואני עומד בסכנה. מיד שלפתי את הטלפון מביסי כדי להזעיק עזרה, ולתת הקמתי אני מנלה שנגמרה לי הסוללה!

פחד נורא אחז אותי, הלכתי לפנה ובביתי לפני ה' שירחמני ויגדני מצרתי, ברקע אני שומע שהוא מנסה בכל מיני צורות לפתח את הדלת, מפתחי הגדול עשיתי ודוי ותכנתתי את רגעי הנראים לי כאחרונים...

בעבור פחצי שעה, בארץ פלא הגוי עזב את המקום. בבקר השכם ספרתי את כל זה לבעל המאפייה, והוא הגיב בקרירות, ואמר: לא היית צריך להבהל כל כך... אבל בכל זאת אני יעניש אותו על כך, והוא מנע מהגוי לשוב לעבודה למשך חדש ימים.

בעבור החדש הוא חזר לעבודה והמשיך במעלליו. היה לנו צער ופחד גדול ונזהרנו מלשהות עמו ביחידות, כפי שאסרו חז"ל לשהות עם גוי ביחידות, שקעת נזהרנו בזה עם כל המקורות... ויחד עם זאת הקדשנו את כל הדקות תפלה, על כך שירחם עלינו ה' ויגדל את הגוי הזה מסביבותינו, והודינו לה' על ששומר אותנו מידיו הרעות, וכן מצאנו יחדיו שיש חסד בזה שהוא רודף אותנו, כדי שלא נבוא אצל לשום קרבת הלב, כדי שלא נקבל את הרע הגדול שלו.

לפני פשועים, בעל הבית נכנס באפן יוצא דופן לחדר בו היינו רגילים לשבת וללמד, כדי לסדר שם משהו מעסקיו. מכיון שקדו, התגשנו בפנה אחרת ובה למדנו, אבל מפני שהיתה זו השעה שבה אנו רגילים לשבת שם, הגוי היה בטוח שאנו יושבים שם, ולכן הוא לקח פלטה כבדת משקל והניח אותה בפשוט על הדלת באפן ששפתפתח הדלת תפל על